

Sămânța femeii și balaurul

5 mai 2005

Donald K. Short

Ultima carte a Bibliei se prezintă ca fiind “Descoperirea lui Isus Hristos.” “A descoperi” înseamnă “a scoate la iveală.” Prima carte a Bibliei începe cu făgăduința unei Semințe. Începutul și sfârșitul Bibliei aduc adventiștilor de ziua a șaptea înțelegere și avertizări care devin imperative. Ambele prezintă o imagine a conflictului, a războiului care continuă de șase mii de ani, afectând grav universul. “Dar știm că până în ziua de azi toată creațiunea suspină și suferă durerile nașterii,” o suferință pe care până acum doar Dumnezeu o poate înțelege. Tot cosmosul așteaptă “descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Romani 8, 19-22).

Între timp, ce face Biserica Adventistă mai eficient sau mai semnificativ astăzi decât făcea acum 100 de ani? Înțelegem noi Ziua Ispășirii mai clar decât au înțeles-o pionierii bisericii?

Poporul lui Dumnezeu s-a mulțumit să creadă că problema păcatului este domeniul lui Dumnezeu, iar El se va hotărî odată să facă ceva în această privință. Până atunci, noi veghem și ne rugăm și citim Biblia și ne luptăm să fim mai asemănători cu Isus. Sperăm că Domnul ne va da o dragoste de oameni care ne va face să ducem în lume vestea bună, și că inimile noastre vor arde de fericita nădejde că Isus vine curând. Iar deceniile trec unul după altul!

Copiii lui Dumnezeu își vor ocupa locul cuvenit doar atunci când își vor recunoaște responsabilitatea în războiul dintre păcat și neprihănire. Până atunci, făgăduința făcută părinților rasei umane rămâne blocată.

Așteptând, ar fi bine să ne facem temele. Avem de învățat o lecție: că suma funcției și slujbei lui Hristos este concentrată în afirmația “Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul” (Apocalips 1,8). În această afirmație se află ascuns planul de mântuire. Rezolvarea acestor 6000 de ani de controversă nu este nimic mai puțin decât descoperirea lui Isus Hristos. Acesta este Cuvântul care a fost “făcut trup” și pe care Satana l-a bârfit și atacat în fața universului.

Dar războiul împotriva lui Dumnezeu, cu toate subterfugiile lui, se va evapora în fața acestei descoperiri. Descoperirea lui Isus în fața universului trebuie să demonstreze adevărul

despre cine este Dumnezeu, și să pună capăt îndoielii și fricii care au permis lui Satana să pună stăpânire pe mințile oamenilor.

Puterea demonstrației slavei lui Hristos este zugrăvită cu claritate în capitoul doisprezece din Apocalips. Se prezintă aici o femeie, biserica, “îmbrăcată în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap” (versetul 1). Aceste simboluri, care reflectă slava neprihănirii, sunt temelia picioarelor ei. Este încoronată cu cinstea celor douăsprezece seminiții ale lui Israel și a celor doisprezece apostoli. I s-au încredințat legea, profeții și evanghelia. Este “frumoasă ca luna, curată ca soarele și teribilă ca niște oști sub steagurile lor” (Cântarea Cântărilor 6,10); toată această lumină și adevăr îi este dată cu un scop precis, să dea naștere “copilului de parte bărbătească.”

Slava, înțelepciunea și adevărul tuturor secolelor se concentrează în cunoașterea și înțelegerea acestui “copil de parte bărbătească,” Isus Hristos. Satana tremură de groază că biserica va obține o înțelegere clară a acestui “bărbat” căci a-L cunoaște pe El înseamnă “viață veșnică,” iar aceasta înseamnă sfârșitul războiului. Fiecare conflict în istoria păcatului este conceput împotriva chinului acestei femei să dea naștere acestei “descoperiri.”

Revolta de la început, atunci când a tras cu coada “a treia parte a stelelor cerului” (Apocalips 12,4), până la înfrângerea finală și distrugerea lui Satana, atârnă de întrupare. “Pârâșul fraților” nu poate fi “aruncat la pământ” (versetul 10) atâta timp cât caracterul lui Hristos este nedescoperit și înțeles greșit. Înțelegerea corectă a Cuvântului devenit “trup” sigilează biruința finală și pune capăt războiului contra lui Dumnezeu. “Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (versetul 11) - moarte fizică și moarte față de sine. Se spune că mărturia care a produs biruința este a lor, dar este mai mult decât atât. Afirmția că ei au biruit prin sângele Mielului nu este nimic altceva decât “mărturia lui Isus,” care este alături de poporul Său (versetul 17).

Versetul 17 (deseori legat de Apocalips 19,10: “mărturia lui Isus este spiritul profeției”) acordă autoritate și sprijin scrierilor servei Domnului, Ellen G.White. Oricât ar fi de adevărat acest lucru, aici este implicat mai mult decât validitatea scrierilor ei. Acest verset prevestește ziua când propria noastră mărturie și experiență va fi legată de experiența lui Hristos ca “Fiu al omului.” Această experiență va fi punctul culminant al oricărei exprimări profetice.

Acesta este motivul pentru care femeia are luna sub picioare. Lumina și slava care vin din trecut nu sunt decât o imagine reflectată a descoperirii finale care îmbracă în soare această femeie. Când va înțelege descoperirea Cuvântului “în trup,” născut din trupul ei, ea va birui așa cum a biruit El. “Rămășița seminței ei” va fi una cu “Sămânța” și va da aceeași mărturie, “mărturia lui Isus.”

“Sămânța” trebuie să înfrunte șarpele într-o bătălie crucială. Credința în această făgăduință din Geneza 3,15 a asigurat mântuirea tuturor celor care au intrat pe porțile cerului. Aici, la originea istoriei omenirii, s-a stabilit o credință în Sămânța femeii care trebuie să poarte poporul lui Dumnezeu spre împărăție. Această credință trebuie să aducă divinul și omenescul într-o unire destul de puternică spre a câștiga bătălia. Deoarece făgăduința se

bazează pe o “Sămânță,” războiul și rezultatul lui trebuie să fie în spectrul inteligenței umane. Rasa omenească nu cunoaște decât un singur fel de “sămânță.” În acest mod a trimis “Dumnezeu în lume pe Fiul Său,” “născut din femeie, născut sub lege” (Galateni 4,4).

Acest adevăr este mai proeminent în “cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam” (Matei 1,1). Genealogia lui este (ca și a noastră) plină de personaje perverse cu lista păcatelor lor, care nu mai lasă nimic pentru imaginație. Există aici mincinoși, bârfitori, înșelători, adulteri, desfrânate, copii din incest și apostaziați mai răi decât popoarele vecine cu Israel. Aceasta este linia regală a moștenirii genetice a lui Isus, o galerie de pungăși, fără nici un Iosif, Moise, Ilie, Isaia, Ieremia sau Daniel pe ea.

De-a lungul secolelor, Satana a cercetat psihicul acestor vagabonzi din genealogia lui Hristos, pentru a pregăti o strategie pe care ar fi dorit-o invincibilă. Acest lucru l-a făcut să se laude că Îl va birui pe Hristos, când a luat natura omenească. El a făcut planuri să Îl seducă pe Isus ca și pe înaintașii Lui. El hotărâse să Îl doboare pe Fiul lui Dumnezeu de pe postamentul înalt pe care se găsea.

Tatăl nu a cedat pe Fiul Său fără agonie, “Dumnezeul cerului a fost într-o mare strâmtorare.” De ce să lase El pe Fiul Său să ia “natura căzută a omului” și să devină pentru totdeauna membru al rasei umane, Sămânța femeii, copilul unei ființe create? Dumnezeul cerului trebuia să decidă dacă Își va lua crucea și va accepta ca Fiul Său preaiubit să moară pentru noi, sau să “lase pe omul vinovat să piară.”

Nu exista soluție de compromis. Opțiunea Lui era totul sau nimic: Devii Sămânța femeii sau rămâi în cer!